

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. F. L., CSc.**, bývajúceho v B., proti žalovanému **H., š.p. v likvidácii**, so sídlom v B., v mene ktorého koná jeho likvidátor Ing. M. B., B., zastúpeného JUDr. M. M., advokátkou so sídlom v B., **o vydanie autorských diel a iné**, o odvolaniach žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2010 č.k. 20 C 71/92-346 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2010 č.k. 20 C 71/92-330, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2010 č.k. 20 C 71/92-346 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2010 č.k. 20 C 71/92-330 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Pôvodnou žalobou sa žalobca domáhal vydania 79 diskiet, operačných systémov A., V., zdrojového textu operačného systému M. a tiež programových diel M., operačného systému P. V. a aritmetického modulu A. a uloženia zákazu žalovanému (pôvodne V., š.p., R., ktorý neskôr zanikol zlúčením s terajším žalovaným) rozširovať tieto diela bez jeho súhlasu.

Krajský súd v Bratislave (súd prvého stupňa) rozsudkom zo 14. apríla 1994 č.k. 20 C 71/92-79 žalobu zamietol.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (odvolací súd) uznesením zo 16. februára 1995 sp.zn. 1 Co 80/94 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po späťvzati žaloby a zastavení konania v časti týkajúcej sa vydania diskiet a operačných systémov V. a M., súd prvého stupňa pokračoval v konaní o žalobe o vydanie operačných systémov A., P. V., súboru programov M. a aritmetického modulu A., ku ktorým žalobca tvrdil svoje autorstvo. Vzhľadom na prednes žalovaného, že tieto programy už neexistujú (boli z pevného disku počítača vymazané), žalobca sa alternatívne domáhal zaplataenia bližšie nešpecifikovanej náhrady škody.

Žalobca v priebehu ďalšieho konania spresnil žalobu a napokon sa domáhal vydania programových diel, prípadne náhrady škody a finančného zadosťučinenia v zmysle autorského zákona.

Po doplnení dokazovania výsluchom svedkov a oboznámení sa s delimitačným protokolom z 31. decembra 1993 a obsahom spisu OO PZ SR v Senci, súd prvého stupňa rozsudkom zo 7. októbra 1996 č.k. 20 C 71/92-143 žalobu opätovne zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Uznesením zo 6. marca 1997 č.k. 20 C 71/92-149 žalobcovi potom uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu náhradu trov konania štátu.

Odvolačí súd, konajúci o odvolaní žalobcu, uznesením zo 16. októbra 1997 sp.zn. 1 Co 40/97, 1 Co 61/97 zrušil napadnutý rozsudok a uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu znova vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho uznesenia, okrem iného, uviedol, že súd prvého stupňa v ďalšom konaní, na ktoré sa vec vracia, na základe vykonania dôkazov navrhnutých žalobcom, ktorého v tomto konaní zaťažuje dôkazná povinnosť, zistí, či počítačové programy boli skutočne nahrané na pevnom disku počítača, či tieto programy vyvinul žalobca a či boli žalovaným skutočne vymazané z pevného disku počítača. Až po kladnom vyriešení tejto otázky, tiež na základe vykonania žalobcom produkovaných dôkazov, môže súd prvého stupňa pristúpiť k riešeniu otázky, či vôbec išlo o diela, ktoré podliehajú ochrane podľa autorského práva. Keďže ide o otázku, na riešenie ktorej sú potrebné odborné znalosti, bude možné podľa odvolacieho súdu túto otázku zodpovedať len za pomoci znalca, ktorého súd prvého stupňa mal prípadne ustanoviť.

Žalobca potom opätovne spresnil žalobu tak, že sa ňou domáhal uloženia povinnosti žalovanému vydať mu kópie programov A., M., P. V. a A. na ním ponúknutom pamäťovom nosiči, a toho, aby žalovaný vymazal originál programu A. vo svojom počítači. V prípade, že predmetné programy už neexistujú, domáhal sa náhrady škody v celkovej sume

1 900 000,-- Sk (1 200 000,-- Sk za OS A., 150 000,-- Sk za program M., 450 000,-- Sk za OS P. V. a 100 000,-- Sk za program A.). Na ostatnom pojednávaní súdu prvého stupňa sa domáhal aj uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu úrok z omeškania s plnením dlhu vo výške 19 % od 2. apríla 1992 do zaplatenia.

Súd prvého stupňa potom rozsudkom z 11. októbra 2006 č.k. 20 C 71/92-254 nepripustil zmenu žaloby jej rozšírením o zaplatenie úrokov z omeškania a žalobu znovu zamietol. Žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Zmenu žaloby nepripustil majúc za to, že výsledky doterajšieho konania by nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažovalo „v smere preukázania, že počítač, na pevnom disku ktorého mal byť nahraný počítačový program A. a diskety, na ktorých mali byť nahrané počítačové programy M., P. V. a A., existujú a sú v držbe žalovaného“. Vzhľadom na uvedené, pre nemožnosť plnenia a zánik hmotnoprávnej povinnosti (§ 575 Obč. zákonníka), nebolo možné žalovanému uložiť povinnosť vyhotoviť a odovzdať žalobcovi kópie počítačových programov a vymazať originál programu A. z jeho počítača. Podľa súdu prvého stupňa nebolo možné žalovanému uložiť ani povinnosť poskytnúť iné plnenie – náhradu škody v zmysle § 32 ods. 2 zákona č.35/1965 Zb. v znení zákona č. 89/1990 Zb. a ustanovení Obč. zákonníka. Uviedol, že „škoda žalobcovi by mohla vzniknúť jedine vtedy, keby bolo preukázané, že počítačové programy zničené žalovaným sú dielom v zmysle ustanovení autorského zákona a že žalobca je ich autorom (spoluautorom)“. Počítačové programy, ale v akejkoľvek vnímateľnej podobe už neexistujú. Poukázal v tejto súvislosti na ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 35/1965 Zb. Podľa súdu prvého stupňa „nemalo zmysel vo veci ustanovovať znalca za účelom preukázania, že tieto počítačové programy sú dielom v zmysle ustanovení autorského práva, pretože znalec by nemal žiadne podklady pre riešenie tejto odbornej otázky a nemohol by na ňu dať ani kladnú ani zápornú odpoveď“. Vzhľadom na uvedené „nemalo ani zmysel zisťovať, kto je ich autorom“, uzavrel odôvodnenie svojho rozhodnutia súd prvého stupňa.

Na odvolanie žalobcu, napádajúceho rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, odvolací súd uznesením z 21. novembra 2007 sp.zn. 5 Co 3/2007 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a o náhrade trov konania (opätovne) zrušil a odvolanie vo zvyšku odmietol. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej odvolací súd zrušil z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy (§ 221 ods. 1, písm. h/ O.s.p. v znení do 15. októbra 2008). Nepovažoval

za správny záver súdu prvého stupňa, že vykonanie dôkazu posudkom znalca by nemalo zmysel, keďže počítačové programy vo vnímateľnej podobe už neexistujú, pričom poukázal na ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 35/1965 Zb., podľa ktorého autorské právo vzniká okamihom, keď je dielo vyjadrené slovom, písmom, náčrtom, skicou alebo v akejkoľvek inej vnímateľnej podobe. To, že vec, produkt, výtvor, t.j. to, čo môže byť dielom, už neexistuje, ešte bez ďalšieho neznamená, že nebolo dielom v zmysle autorskoprávneho predpisu a nepoživalo ochranu poskytovanú platnými predpismi. Námietku žalobcu, že súd prvého stupňa pochybil, ak nevykonal dokazovanie posudkom znalca, považoval odvolací súd za dôvodnú. I podľa odvolacieho súdu záver o tom, či podklady, ktoré žalobca ponúkal, resp. už predložil súdu, sú alebo nie sú postačujúce na posúdenie, či ide o dielo, môže urobiť iba znalec. Nevykonanie „nevyhnutného“ dôkazu malo za následok, že konanie vykazovalo vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie proti časti výroku preskúmaného rozhodnutia, ktorým sa nepripustila zmena žaloby, odvolací súd odmietol z dôvodu, že ustanovenie § 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p. odvolanie proti takémuto rozhodnutiu neprípúšťa .

Súd prvého stupňa potom, po vykonaní dôkazu posudkom znalca, rozsudkom z 20. januára 2010 č.k. 20 C 71/92-346 žalobu (opäť) zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť Krajskému súdu v Bratislave náhradu trov štátu v sume 2 256 € a žalovanému, do rúk jeho zástupkyne, náhradu trov konania v sume 1 314 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia vo veci samej uviedol, že „ani znaleckým dokazovaním nebolo preukázané, že boli súčasne splnené obe podmienky, za splnenia ktorých je možné poskytnúť ochranu podľa autorského zákona, a to : 1/ že produkty A. a P. V., M. a A. sú dielom v zmysle ustanovení autorského zákona (zák. č. 35/65 Zb. v znení zákona č. 89/90 Zb.) a 2/ že ich autorom (spoluautorom) je žalobca“. O náhrade trov štátu (odmena a náhrada výdavkov znalca) rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p. a náhrade trov konania účastníkov podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Osobitným uznesením z 20. januára 2010 č.k. Z-2 20 C 71/1992-330 priznal znalcovi Ing. M. K. odmenu za vypracovanie znaleckého posudku vo výške 2 256 € a upravil účtáreň súdu, aby znalcovi poukázal znaleckú odmenu na jeho účet v banke.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa a jeho uzneseniu o znalečnom podal žalobca odvolania. V odvolaní proti rozsudku navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že mu prizná náhradu škody i s príslušenstvom vo výške uplatnenej žalobou, resp. pokiaľ má byť zaručená dvojinštančnosť súdneho prieskumu skutkových zistení, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil s pokynom na skutkovo a právne správne vyhodnotenie veci. Odvolanie odôvodnil v zmysle § 205 ods. 2, písm. a/, d/ a f/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, písm. a/, f/ a h/ O.s.p., keď súd prvého stupňa rozhodol vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, svojím postupom mu odňal možnosť konať pred súdom a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia nevykonal ďalšie navrhované dôkazy. Ďalej dôvodil, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s vadou podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. citoval žalobca znalecký posudok, z ktorého vyvodil záver, že produkty A., P. V. a A. sú aj podľa vyjadrenia znalca dielami v zmysle autorského zákona, a teda tvrdenia súdu sú v rozpore so záverom tohto dôkazu. Súd nedostatočne zistil skutkový stav, v rozpore s § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následkom uvedeného rozporu je tvrdenie, že produkty A., P. V. a A. nie sú dielami podľa autorského zákona, je nepreskúmateľné. Súd prvého stupňa ďalej podľa názoru žalobcu prekročil svoju právomoc, tým že previedol svoju právomoc rozhodnúť o autorstve predmetu konania, tak že sa stotožnil s názorom znalca o tom, že žalobca autorom predmetných počítačových programov nie je. Ďalšou vadou konania podľa žalobcu bol postup súdu, ktorým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. K odňatiu možnosti konať malo dôjsť tým, že súd až v písomnom vyhotovení rozhodnutia odmietol žalobcove autorstvo bez toho, aby sa k tomu žalobca mohol vyjadriť, a napriek tomu, že jeho autorstvo dovedy nespochybňoval ani žalovaný. Podobne žalobca nebol oboznámený s tým, že bolo potrebné predložiť znalcovi úplnú administratívu vývoja programov. Rovnako nevedel počas celého konania o závere súdu týkajúceho sa nefunkčnosti diel, ktorú rovnako žalovaný nenamietal. Za najzásadnejšie pochybenie súdu, ktorým odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, považoval skutočnosť, že nemohol označiť dôkazy preukazujúce jeho autorstvo k predmetným dielam, keďže ho považoval za nesporné. Žalobca v ďalšej časti namietal aj postup súdu prvého stupňa, keď ten nerozhodol o jeho návrhu na zmenu žaloby. V odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o odmene znalca, žalobca navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a znalcovi priznal odmenu 258,80 €. Návrh na zníženie odmeny odôvodňoval tým, že znalec

prekročil súdom uložené úlohy, najmä v súvislosti s určovaním autora i funkčnosti predmetných diel. Namietal aj výšku súdom priznanej hodinovej odmeny a náhrady hotových výdavkov.

K podanému odvolaniu proti rozsudku sa vyjadril žalovaný prostredníctvom právnej zástupkyne. Podľa žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno ním tvrdených skutočností, hoci mal dostatok času, aby označil všetky dôkazy. Napadnuté rozhodnutie súdu prvého je podľa neho vecne správne a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

K odvolaniu žalobcu proti uzneseniu sa vydaril znalec tak, že trvá na ním vyúčtovanej odmene.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) po zistení, že odvolania podal včas (§ 204 ods.1 O.s.p.) účastník konania proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia (§ 212 ods.1 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia treba zrušiť, pretože súd prvého stupňa svojím postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a napokon aj nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.).

Z občianskeho súdneho poriadku bol síce počnúc dňom 1. september 2005 (zákon č. 341/2005 Z.z.) vypustené ustanovenie o dôvode zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom pre jeho nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, absencia takéhoto ustanovenia ale nijak neznamená, že nemôže byť daný dôvod na zrušenie rozhodnutia, ktoré je nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nie je z odôvodnenia rozhodnutia zrejmý skutkový stav, a nie je možné z tohto dôvodu posúdiť ani to, či súd prvého stupňa vec správne právne posúdil. Aj na takéto rozhodnutie dopadá ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. Nepreskúmateľnosťou rozhodnutia z dôvodu nedostatku dôvodov je porušené právo odvolateľa na spravodlivý súdny proces. Povinnosť súdu odôvodniť rozsudok úvahami o svojich skutkových záveroch vo väzbe na hodnotenie dôkazov vyplýva z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. (s výnimkou vecí, v ktorých je možné vyhotoviť tzv. skrátený rozsudok). Podľa odvolacieho súdu je v preskúmvanej veci dôvod

na zrušenie obidvoch rozhodnutí súdu prvého stupňa, a to z dôvodu, že sú nepreskúmateľné, a to do takej miery, že z ich odôvodnenia nie zrejmý ani skutkový stav, a ani nie je možné z tohto dôvodu posúdiť ani to, či súd prvého stupňa vec správne právne posúdil.

Súd prvého stupňa odôvodnil svoj záver o neopodstatnenosti žaloby iba tým, že ani znaleckým dokazovaním nebolo preukázané, že by boli splnené „obe podmienky“, za splnenia ktorých by bolo možné poskytnúť žalobcovi ochranu podľa zákona č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (autorský zákon). Odvolávajúc sa na záver znaleckého posudku ustálil, že nebolo preukázané, že 1/ „produkty“ „A.“ (zrejme správne A.), P. V., M. a A. sú dielami v zmysle autorského zákona a že 2/ ich autorom (spoluautorom) je žalobca. Nijak bližšie nevysvetlil, z akých skutkových zistení a právnych úvah pritom vychádzal. Predovšetkým nevysvetlil, z akých dôvodov vyložil závery posudku znalca tak, že ani nimi nebolo preukázané, že operačné systémy A. a P. V., súbor programov M. a aritmetický modul A. nie sú dielom podľa autorského zákona, keď závery znalca sú, minimálne pokiaľ ide o operačné systémy A. a P. V., celkom iné než ustálil súd prvého stupňa. Znalec Ing. M. K. v časti III. svojho posudku, riešiac úlohu stanovenú súdom prvého stupňa v jeho uznesení z 22. januára 2009 č.k. Z-2 20 C 71/92-289 (urobiť záver, či podklady, ktoré predložil súdu žalobca a o ktorých tvrdí, že na ich základe sa dá určiť, či ide o diela podliehajúce ochrane autorského práva, sú alebo nie súd postačujúce na posúdenie, či ide o dielo v zmysle ustanovení autorského zákona), k žalobcom predloženým podkladom v časti sporu týkajúcej sa operačných systémov A. a P. V. dospel k záveru, že tieto podklady „sú postačujúce k posúdeniu či ide o diela podliehajúce ochrane autorského práva“, ba ešte ustálil, že tieto podklady „sú časťou diela podliehajúceho ochrane autorského práva [...] avšak tieto podklady nie sú postačujúce k ustáleniu ich autora (-ov)“. Predmetný záver znalec odôvodnil (bod III.1.1.1. posudku) tým, že navrhovateľom predložené podklady k predmetom sporu A. a P. V. a/ patria do skupiny programy počítačov, b/ boli znalcovi predložené v objektívne vnímateľnej podobe, c/ zdrojové texty, predložené k skúmaniu vo forme ich listingu, boli určite výsledkom tvorivej činnosti znalcovi neznámeho autora (autorov). Znalec túto časť záveru svojho posudku, doplnil s podľa neho dôležitým stanovisko, že z iba žalobcom predložených podkladov nie je možné objektívne zhodnotiť funkčnosť týchto diel.

Súd prvého stupňa ničím neodôvodnil ani svoj ďalší záver, že znaleckým dokazovaním nebolo preukázané ani splnenie ďalšej „podmienky“ poskytnutia ochrany podľa autorského zákona, a to že žalobca je autorom (spoluautorom) „produktov“ A., P. V., M. a A..

Ani v tejto súvislosti nijak bližšie nevysvetlil, z akých skutkových zistení a právnych úvah pritom vychádzal. Opomenul vyporiadať sa v tejto súvislosti s námietkou žalobcu na pojednávaní 20. januára 2009 proti záverom znalca o autorstve diel, tvrdiac, že „v spise sa nachádzajú dôkazy o tom, kto je autorom týchto diel“, ktorá námietka vzhľadom na doterajší obsah spisu [napr. vyjadrenie žalovaného z 22. marca 1993 k žalobe (č.l. 41-43 spisu), prednes zástupkyne žalovaného na pojednávaní konanom 17. septembra 1993 (č.l. 49 spisu)] sa javí byť dôvodnou.

Podľa odvolacieho súdu nie je preskúmateľné ani odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým priznal znalcovi odmenu v sume 2 256 €. Súd prvého stupňa nijak sa nevyporiadal s tým, či vzhľadom na rozsah podkladov, úloh a rozsah podaného posudku bol primeraný údaj vo vyúčtovaní o počte 166 hodín znaleckej činnosti (109 hodín spracovania dokumentácie a 57 hodín „spracovania znaleckého úkonu (čiastkového)“.

Vychádzajúc z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniami žalobcu napadnuté rozhodnutia treba zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1, písm. f/ a h/ a ods. 2 O.s.p.).

Pre ďalšie konanie, na ktoré sa vec vracia, odvolací súd poznamenáva, že otázka, či sú v konkrétnom prípade splnené pojmové znaky diela podľa autorského zákona, je otázkou *právnou*, posúdenie ktorej prislúcha súdu a ktorá otázka je tak vylúčená z odborného posúdenia. To pravda nevylučuje, aby v prípade, že odpoveď na túto otázku závisí aj od posúdenia iných než právnych otázok, ktoré potrebujú odborné znalosti, bolo ohľadne týchto otázok nariadené znalecké dokazovanie, tak ako tomu bolo v danej veci, keď súd prvého stupňa, na pokyn odvolacieho súdu, nariadil vykonanie dôkazu znalcom na posúdenie otázky, či poklady, ktoré predložil súdu žalobca sú alebo nie sú postačujúce na posúdenie, či ide o dielo v zmysle autorského zákona. Znalec v závere svojho znaleckého posudku teda prekročil svoje oprávnenie, keď okrem posúdenia toho, že žalobcom predložené podklady k predmetom sporu A., P. V. a A. sú postačujúce na posúdenie, či ide o diela podľa autorského zákona, tiež vyslovil, že predmetné podklady týkajúce sa programov A. a P. V. sú časťou diela podliehajúceho ochrane podľa autorského zákona, resp. program A. nepodlieha autorskoprávnej ochrane. Konečné posúdenie otázky, či konkrétne dielo má znaky diela podľa ustanovení autorského zákona, je ale vždy otázkou právnou, pretože pojmové znaky diela sú právnymi (legálnymi) kategóriami.

Autorský zákon chápal autorské dielo ako výsledok duševnej a tvorivej činnosti autora, ktorý je jedinečný a neopakovateľný, lebo je výrazom osobnosti autora samého a jeho schopností. Pre počítačové programy neplatila žiadna výlučka z rozsahu ustanovení autorského zákona. Vzhľadom na uvedené, nemožno každý počítačový program automaticky považovať za autorské dielo; dielom sú len tie programy, u ktorých je možné zákonné znaky diela preukázať. Teda i pre počítačové programy bolo možné legálne uplatňovať ich ochranu na základe kritéria tvorivej individuality (pre počítačové programy obťažne splniteľnej).

Autor počítačového programu majúceho znaky diela sa môže domáhať ochrany svojich autorských práv podľa § 32 a nasl. autorského zákona. Pri právnej ochrane počítačových programov vytvorených pracovníkom na splnenie povinnosti vyplývajúcej z pracovného pomeru treba pritom prihliadnuť na ustanovenia § 17 a nasl. autorského zákona upravujúce vzájomné práva a povinnosti medzi zamestnávateľom a zamestnancom vo vzťahu k dispozičnému právu k takto vytvorenému dielu.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 27. apríla 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová